

θυπουργός κάνοντας τὴ γνώμη τοῦ φίλου του Ἀλέκου Ἰωνίδου, ποζάρει γιὰ νὰ τοῦ κάνει τὸ πορτραῖτό του ὁ ζωγράφος. Γιὰ τὴ δική μας γλώσσα μιλώντας εἰδείξε πὼς εἴταν ἀνόητη καὶ βλαβερή ἡ προσπάθεια ποῦκαναν οἱ καθαρεδουσιάνοι λέγιοι νὰ ξαναζήση τάχα ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. Ἡ τέτοια προσπάθεια—εἶπε ὁ Τρικούπης—εἶναι ἀσυχώρητο σφάλμα, γιατί ἡ γλώσσα ξετυλίγεται καὶ πάει μπρὸς αὐτὰματα καὶ ἀντιπροσωπεύει τίς ἀνάγκες τῆς φυλῆς ἢ καὶ στενότερ' ἀκόμα τίς ἀνάγκες καθεμιάς γενεᾶς. "Ὡστε τὸ νὰ ζητᾷ κανένας καλὰ καὶ σώνει ἕνα τύπο γλώσσας νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ σ' ἕνα λαὸ εἶναι κάτι ἀφύσικο· γιατί ὁ τέτοιος ὀρισμένος τύπος μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐκφράσῃ τὴ σημερινή ζωὴ ποῦν' ὀλότελα διαφορετική. "Εἴτσι λοιπὸν ὁ ἀγώνας νὰ ξανάρθουν τώρα στὴ ζωὴ οἱ παλιοὶ τύποι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας θὰν εἶχε ἀποτέλεσμα νὰ βγαίνουν γραμματικοὶ (ἦγουν δάσκαλοι) πιότερο παρὰ ἄνθρωποι μὲ ἰδέες».

Τέτοια εἴταν ἡ γνώμη τοῦ δέφτερου μεγάλου πολιτικοῦ μας. "Ὅσο γιὰ τὸ δημοτικιστὴ Βενιζέλο, τὸν πολιτικό μας ἐλευθερωτὴ, ποῦ τὰ πράματα δείχνουν πὼς δὲν ἦρτε σὲ προδρομικὴ ἐποχή, ἀλλὰ στὴν πρώτη θετικὴ περίοδο τῆς ἐθνικῆς ἐξέλιξης, πιστεύουμε νὰ δείξῃ καὶ γιὰ τὴ γλώσσα (ἦγουν γιὰ τὸ σπουδαιότερο ἐθνικὸ μας ζήτημα) τέτοια δύναμη, ὥστε νὰ μὴ τοῦ ποῦν ἐξευτελιστικὰ γι' αὐτὸν παρωδημένο τὸ παλιὸ στὸ Δημοστένη ἐπίγραμμα: «εἰ περ ἴσῃν τῇ γνώμῃ τὴν ῥώμην εἶχες οὐκ ἂν ἦρχε τῶν Ἑλλήνων Μιστριώτης Γλωσσαμύντωρ».

Α. ΜΑΒΡΟΣ

“ΜΟΥΣΙΚΗ,,

13-15 Στοὰ Ἀρσακείου 13-15. — Ἀθήναι

"Ὅλη ἡ κλασσικὴ μουσική.

"Ὅλα τὰ νεώτερα succes.

"Ὅλα τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικά ἐμβατήρια.

Γ. Λαμπελέρ	ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
Θ. Σακελλαρίδου	ΕΛΛ ΔΟΞΑ
Σπ. Σαμάρα	ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ
Μ. Καλομοίρη	ΕΜΠΡΟΣ
Ι. Καίσαρη	ΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσική» χάρις εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ χαρακτηριστοῦ του τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσὴν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμόν τρίτων εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

ΔΥΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΩΣ

Στὸ βιβλίο, ποῦ ἔδραλε τώρα τελευταῖα ὁ Γερμανὸς φιλόλογος Ulrich von Wilamowitz-Möllendorf (Sappho und Simonides—Untersuchungen über griechische Lyriker—Berlin 1913), ἔχουν δημοσιευτεῖ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τραγούδια τῆς Σαπφῶς, παρμένα ἀπὸ τὴ Βερολίνεο περγαμηνὴ Βίβλο.—Πρῶτοι οἱ Γερμανοὶ Schubart καὶ Blass κατάρθωσαν νάποκαταστήσουν τὸ καίμενό τους. Ὁ Wilamowitz τώρα τὰ δημοσιεύει μὲ πολλὰς του διόρθωσες σ' αὐτὰ καὶ μὲ ἄλλες ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις.

.....
τεθνάκην δ' ἀδόλως θέλω.

ἃ με ψισδομένα κατελίμπανεν

πολλὰ καὶ τόδ' ἔειπέ μοι

«ὦιμ', ὥς δεινὰ πεπόνθαμεν

Ψάφφ' ἢ μὰν σ' ἀέκοισ' ἀπυλιμπάνω.

τὰν δ' ἐγὼ τάδ' ἀμειβόμεν

«χαίροις' ἔρχεο κάμέθεν

μέμναισο· οἶσθα γὰρ ὥς σε πεδήπομεν.

αἱ δὲ μή, ἀλλὰ σ' ἐγὼ θέλω

ὁμνυῖσθαι· σὺ δὲ λάθειαι

ὅσσα μαλθακὰ καὶ κάλ' ἐπάσχομεν.

πολλοὶς γὰρ στεφάνοις ἴων

καὶ βρόδων πλοκίων τ' ὕμοι

καὶ ὀστίγγων παρ' ἐμοὶ παρεθήκω.

καὶ πολλαῖς ὑποθυμίδας

πλεκταῖς ἀμφ' ἀπαλαῖ δέραι

ἀνθέων εἰαρινῶν πεπονημένας.

καὶ πολλῶ λιπαρῶς μύρῳ

βρενθείῳ βασιλῆϊ

ἐξαλείψω κα....

καὶ στρωμνάν...

ἀπαλὰν παρ...

ἐξίης πόθον...

ΕΙΣ ΑΤΘΙΔΑ

..... ἀπὸ Σαρδίων

πολλάκι τυίδε νῶν ἔχοισα.

ὥς πεδεζώομεν, βεβῶως ἔχεν

σὲ θεαῖ ἐκέλαν Ἀρι-

γνώτα, σᾶι δὲ μάλιστ' ἔχαιρε μολπαῖ.

νῦν δὲ Λύδαισιν ἐμπρέπεται γυναι-

κέσσην, ὥς ποτ' ἀελίῳ

δύντος ἃ ῥοδοδάκτυλος σελάννα,